

Candidat busca partit

Cent dies abans dels comicis valencians, Francisco Camps no ha estat confirmat com a cap de llista del PP. Ell té la certesa que ho serà, i Mariano Rajoy li dóna suport... Però no ho posa negre sobre blanc. Uns vestits –ves per on– en són la causa.

Si José Luis Rodríguez Zapatero despenjara ara el telèfon i proposara a Francisco Camps d'encapçalar la candidatura socialista a la Generalitat Valenciana, potser li diria que sí. Té tantes ganes de ser proclamat presidenciable oficialment –ja fa més de mig any que ho persegueix, de fet–, que fins i tot acceptaria de ser el número u d'una llista aliena al PP. Rebutjaria l'aigua de l'Ebre, apujaria els impostos i no es mostraria intransigent amb les dones que avorten. Camps està disposat a moltes coses, per tal d'esdevenir candidat.

En canvi, el líder estatal del seu partit, Mariano Rajoy, ha ajornat repetidament la seua designació oficial. Amb un ull ha observat el president valencià emocionat com un principiant, però amb l'altre, no

ha perdut de vista la instrucció que José Flors –juge del Tribunal Superior valencià– té oberta per l'anomenat *cas dels vestits*, una branqueta del bosc amazònic que és el *cas Gürtel*.

Quan dues setmanes enrere Flors va apressar les parts interessades a presentar les conclusions –la fase prèvia a decidir si hi haurà judici o no–, Rajoy va veure clar que, ni que siga per una vegada, la seua estratègia de deixar passar el temps sense abordar els problemes ha resultat la més encertada. El galleg té un cobriment, cada vegada que pel seu cap transita Camps assegut a la banqueta dels acusats en plena cursa electoral.

Camps és el motiu per què els presidents autonòmics del PP encara no han estat confirmats. Cap no ha rebut el

plàcet del comitè electoral del PP ni ha gaudit del corresponent acte de proclamació oficial, amb la pompa tradicional. Camps, ras i curt, s'ha convertit en un aixafaguitarres, en la persona que impedeix que tot el seu partit assaboresca al màxim la vigília de la festa, l'accés al poder absolut que fiten a la cantonada. L'altre que ha aigualit el vi de la victòria és Francisco Álvarez-Cascos, ex-secretari general de la formació i vice-president espanyol a l'etapa de José María Aznar.

Rajoy va desempallegar-se del ferro roent que representaven els anhels de Cascos –molt ben valorat a les enquestes, però no a la cúpula asturiana del PP–, que ara navega lliurement, acompanyat dels seus fidels, a l'escindit Foro Asturias. No ha demostrat tanta agilitat, però, a l'hora de desfer-se de l'altre que encara té a les seues mans, el de Francisco Camps, que amenaça de mutar en bomba i esclatar-li en plena precampanya electoral.

Ningú al PP no qüestiona que la gavina valenciana serà una de les que volarà més alt a partir de les 20 hores del 22 de maig, quan s'obriuen les urnes autonòmiques. La fita del 60% dels vots és a l'abast del PPCV, que també somnia de governar tots els municipis que superen

els 20.000 habitants. Un preciós cel blau, primaveral, que només pot tenir de gris el futur judicial d'un Camps, que, com més va, més a prop és del fatídic judici.

La tàctica de l'acordi. El president valencià, el seu equip legal i la direcció del PPCV fa mesos que maniobren en una única direcció: obtenir l'OK de Rajoy com més prompte millor.

En aquest sentit, i des que el Tribunal Suprem va reenviar a València el *cas dels vestits*, el 12 de maig del 2010, Camps no ha fet sinó mirar d'escurçar els terminis de la seua proclamació. Aquell mateix dia, de fet, va convocar una junta directiva que va aclamar-lo –en absència dels zaplanistes, que no van anar-hi– i que va aprovar d'encetar la precampanya en aquell mateix moment. Al juliol, amb motiu d'un acte de lloança de la seua gestió –titulat Complim 2003-2010–, el cap del Consell va vestir el míting, de sobte, amb una altra roba: “Com que m'heu dit que sí, que som en una junta directiva regional, a efectes estatutaris, oficials i formals us demane que avaleu, si us sembla bé, la proposta que us faig de comitè electoral.”

Amb la proposta avalada, Camps es convertia en l'aposta del PPCV per a les eleccions del 2011, a falta de la confirmació de la direcció estatal. Un afany que, en aquest cas per tal d'alentir el procediment judicial, també ha caracteritzat l'actuació de Javier Boix, l'advocat penalista del president, que ha endarrerit tant com ha pogut la fase de recollida de proves. Ara que Flors ha dit prou, però, la tàctica pateix risc d'enderroc.

Amb motiu de les eleccions del 2003, Camps va ser confirmat a Madrid com a cap de llista el 16 d'octubre del 2002, 222 dies abans dels comicis; la junta directiva que aleshores presidia Eduardo Zaplana havia elevat la seua proposta el 9 de juliol del 2002. El 2007, la confirmació de Camps va materialitzar-se fins i tot amb més temps: el 29 de maig del 2006, 364 dies abans de les eleccions, el comitè electoral estatal acceptava la candidatura enviada des de València, que encapçalava Camps “per honorat”, segons que va explicitar la nota del PPCV.

Divendres, 11 de febrer, resten cent dies perquè els valencians renoven les Corts, i Camps se'n fa creus. Rajoy ha insistit en públic que “serà el candidat”, però alhora ha conjugat verbs tan poc

Esteban González Pons, vice-secretari de comunicació del PP, ha assegurat que Francisco Camps serà president valencià durant els quatre anys vinents. Secretament, però, anhela de substituir-lo així que pugui.

convincents com *creure*. “Crec que ha de ser el candidat”, va dir el president del partit sobre Camps a començament de setembre. “Les proclamacions [de candidats a les autonòmiques] no tenen data”, ha reblat sempre. “Ho farem quan més convinga al PP”, ha concretat la número 2, Dolores de Cospedal, que no visita les comarques valencianes des del congrés del PP del 2008, quan Rajoy va ser reelegit president. El suport que Camps va donar al gallec aleshores és la base que sosté la seua possibilitat de repetir al capdamunt de la llista. L'eclosió de *Gürtel*, el febrer del 2009, però, ha allunyat Rajoy del País Valencià –que abans sovintejava– i del cap del Consell.

Camps s'ha limitat a respondre amb un “sí” lacònic o a intitular-se un “u fix a la travessa”, quan li han demanat si les té totes, que en serà el candidat. Un “sí” que sí que poden pronunciar en veu alta, sense tibantors, José Ramón Bauzá a les Illes –va ser confirmat per Madrid el 30 de desembre passat–, José Antonio Monago a Extremadura i Santiago Cervera a Navarra, tres autonomies en què, com a Astúries, el candidat no era gens clar. Els altres nou –Esperanza Aguirre a Madrid, Pedro Sanz a la Rioja, Ramón Luis Val-

cárcel a Múrcia, Juan Vicente Herrera a Castella-Lleó, Cospedal a Castella – la Manxa, José Manuel Soria a Canàries, Luisa Fernanda Rudi a Aragó, Ignacio Diego a Cantàbria i Camps al País Valencià– han estat ratificats de sobres pels comitès electorals regionals, però resten a l'espera de la certificació que ha d'expedir el carrer de Gènova. Del *tempo del cas dels vestits*, vaja.

Un expert en psicologia política de la Universitat de València, que vol romandre a l'anonimat, considera que “el ciutadà no n'està al cas, del ritme intern dels partits i dels dubtes que puguen tenir a l'hora de presentar un candidat o un altre”, motiu pel qual pensa que “el fet que es presente Camps o no influirà poc en el resultat del PPCV”. Per bé que jutja com a “imprevisibles” els efectes d'un presidenciable a la banqueta dels acusats, cosa que mai no ha passat, “en termes acadèmics hi ha una *impotència política* de l'oposició, que no és percebuda com a milloradora de la situació present.”

A parer d'aquesta font, “hi ha el brou de cultiu adient perquè hi haja un tomb electoral –un descontentament social per la situació econòmica, afegit a una deslegitimació del president–, però la sensació que no hi ha alternativa impossibilita el canvi”. Això sí, descarta una onada empàtica en favor de Camps si va a judici en plena campanya: “No és Lola Flores, ni tan proper, i la gent ja ha entès que rere els vestits hi ha molta cosa més.”

La setmana passada, precisament, el vice-secretari de comunicació del PP i aspirant a rellevar Camps, Esteban González Pons, va dir en públic que “allò que fan amb Paco Camps serà de justícia, i jo ho respecte, però no és just”. A continuació va assegurar que, malgrat tot, presidirà el Consell els “quatre anys vinents”, sense especificar quan el confirmarà com a candidat el comitè electoral estatal que presideix Miguel Arias Cañete, l'ex-ministre d'Aznar famós per haver dit que l'aprovació del pla hidrològic seria una “desfilada militar”.

Al contrari que la candidatura de Camps, que més aviat sembla un laberint gegant. Si el jutge Flors el cita a judici, la seua desfilada –amb el cartell de presidenciable a l'esquena?– recordaria més la del corredor de la mort. Justament això, vol evitar Rajoy.

Victor Maceda